

kution og Tvangsauktion, Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger og Arrest- og Forbudsforretninger, og særlige Afgifter blive ikke at beregne ved Siden heraf.

Medens Reglerne om Skifteafgifterne holde sig nær til de i Skiftegebyrloven af 30te November 1874 fastslaaede, er der derimod i Forslaget truffet en ny Ordning med Hensyn til Afgifterne for Tinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skøde- og Pantebøgerne hørende Forretninger. I Stedet for at søge at tarifere de enkelte Tinglæsningstilfælde, gaar Forslaget den Vej at fastsætte en bestemt mindre Afgift, som vil være at erlægge for enhver Tinglæsning, hvor ikke særlige Bestemmelser hjemle Undtagelse herfra, og ved Siden heraf bestemme en i Forhold til Værdien beregnet Afgift for Tinglæsning dels af Dokumenter, hvorved Besiddelses- og Ejendomsforholdene ved faste Ejendomme sikres, dels af Pantebreve, Lejekontrakter o. lign. Afgiften for Udslettelse og Aflæsning af læste Dokumenter er derhos foreslaaet ophævet. Endelig gaar Forslaget, for at undgaa den nuværende omstændelige Regnskabsførelse med dertil hørende Revision, ud paa, at Tinglæsningsafgifterne berigtiges gennem Stempling.“

Af de i det omtalte Lovforslag behandlede Emner staar Spørgsmaalet om Afgifterne vedrørende *Tinglæsningsvæsenet* og *Notarialforretningerne* ikke i nogen direkte Forbindelse med den paatænkte Reform af Retsplejen, og der har derfor ikke for nærværende Kommission været Anledning til at gaa ind paa en nærmere Behandling af de herhenhørende Afsnit, og det saa meget mindre, som det tidligere Udkast er udarbejdet af en speciel sagkyndig Kommission og øjensynlig indeholder en væsentlig Simplificering af det nugældende.

Fremdeles maa nærværende Kommission være enig med den tidligere Kommission i, at der, da i det hele de gældende Regler om Skiftevæsenet tænkes opretholdte, ikke er tilstrækkelig Grund til andet end i alt væsentligt at bibeholde de Regler, der indeholdes i *Skiftegebyrloven* af 30te November 1874.

Hvad endelig angaar *den øvrige Del* af Lovforslaget, der jo staar i nærmere Forbindelse med de paatænkte Reformen i Retsplejen, har nærværende Kommission, der selvfølgelig er klar over, at Spørgsmaalet om Retsafgifternes Størrelse og Beregningsmaade er af indgribende Betydning for de ny Procesreglers praktiske

Virken, i det hele kunnet tiltræde de almindelige Betragtninger, der ligge til Grund for det tidligere Forslags herhen hørende Regler.

Disse Betragtninger gaa, kortelig genivne, ud paa, at den, der direkte nyder godt af Retsplejens Organer, bør svare en vis Afgift deraf, hvorved Statskassen kan opnaa i alt Fald nogen Dækning for sine Udgifter til disse Organer, at Afgifterne bør sættes saaledes, at de sikre mod en overdreven Benyttelse af de nævnte Organer og i Særdeleshed danne en Modvægt mod Processyge, men at der i øvrigt ikke bør tillægges dem finansiell Betydning, idet de tværtimod bør sættes saa lavt som blot foreneligt med nævnte Hensyn (hvorved erindres, at der for den ganske uformulende, der har rimelig Anledning til Proces, er Adgang til deres fuldstændige Bortfald), samt endelig at man i Stedet for den nu brugelige Specificering af Afgifterne bør gaa over til faste, almindelige, efter Sagens Værdi beregnede Afgifter.

Nærværende Kommission har derfor ogsaa paa de fleste Punkter kunnet tiltræde den tidligere Kommissions Forslag. De Ændringer, der foreslaas deri, ere for den største Del kun enten ligefremme Konsekvenser af de Ændringer, som nærværende Kommission foreslaar foretagne i selve Retsplejeforslagene, eller Ændringer, der tilsigte Simplifikation eller Tydeliggørelse af visse Enkeltheder. Kun paa eet Punkt har Kommissionen fundet Grund til at foreslaa en Forandring af større Betydning. Herom skal nærmere følgende bemærkes:

I det tidligere Forslags § 6 var der for Domssager, som angaa Penge eller Penges Værdi, tarifmæssig ansat en af Sagens Værdi afhængig Grundtakst, der benævnes „den almindelige Retsafgift (Enkeltafgiften)“. For borgerlige Domssager, hvis Genstand ikke er Penge eller Penges Værdi, var i § 8 denne almindelige Retsafgift sat til 10 Kr. Ifølge § 9 skulde imidlertid denne almindelige Retsafgift erlægges en Gang for Sagens Afhængiggørelse (med Halvdelen ved Sagens Berømmelse og Halvdelen ved Sagens første Foretagelse), en Gang for Sagens mundtlige Forhandling (med Halvdelen ved Forhandlingens Begyndelse og Halvdelen ved Sagens Optagelse) og endelig en Gang for Bevisførelsen (nemlig naar de bevisforberedende Bestemmelser træffes, og da med Halvdelen af hver Part, der fremsætter Begæring om at maatte føre Bevis). Det virkelige Forhold var saaledes dette,